

Desorientació general

Pere Calders

No em sé avenir (i em ve de lluny) del prestigi que tenen les males notícies. Les bones, pel que es veu, ens queden fades, no ajuden als grans tiratges ni a les divulgacions de gran espectacle.

Fa poc, els diaris ens van fer saber que un ciutadà britànic, un tal Edward Briggs, s'havia erigit en bandoler generós, i robava als rics per donar-ho als pobres. Com és natural, se la va carregar i sembla que van condemnar-lo a uns quants anys de presó. Segons com es miri, encara ha tingut sort, perquè la seva actitud no sol tenir èxit. Si ho hagués fet al revés, qui sap si a hores d'ara seria ministre.

El cas és que la notícia va passar per alt, ningú no n'ha fet gaire cas... O gens. els britànics tenen antecedents il·lustres, però només els aprofiten per a la llegenda. Robin Hood i Duck Turpin van molt bé per a novel·lar-los, però per a la vida pràc-

tica, de cada dia, desentonen.

Sense moure'ns de l'àrea de la Gran Bretanya, heus ací que podem evocar un record allisonador: dins el primer quart del present segle, un ciutadà d'aquells indrets, milionari i somiador, va tenir la idea aparentment lluminosa de crear una publicació que només s'ocuparia de les bones notícies. Partia de la base que de bones notícies n'hi ha, i que només cal destacar-les per damunt de les dolentes. Així, vist en fred, es podria considerar un excel·lent propòsit. Però va fracassar d'una manera estrepitosa. El públic lector va girar-li l'esquena i la seva publicació s'enfonsà amb un dèficit impressionant.

Què ens deu ocórrer? Som mesells de mena? Perquè la veritat és que ara i aquí un diari o una revista com la que va dur a mal terme el milionari britànic, també fracassaria. En canvi, n'hi ha de sensacionalistes en el sentit diguem-ne negatiu que són més aviat pròsperes, tenen bona venda. El descens s'ha instal·lat entre nosaltres i hi brodem. En qualsevol reunió, sempre hi ha algú que alça la veu per dir que estem pitjor que mai, i mereix una aprovació gairebé unànime, guanya punts. Si algú altre demana la paraula i s'atreveix a opinar que, el poc que podem fer, hem de fer-ho sense l'excusa de les lamentacions, queda tou i perd auditori.

Ens afeixuguen les notícies d'una crisi econòmica greu, que ningú no sap quan ni com acabarà. Però resulta que aquesta realitat dolenta té la cara bona d'haver aturat unes onades immigratòries que han estat a punt d'ofegar-nos. La feinada que ens dona la digestió d'aquest fenomen ens exonera de desitjar nous àpats abundants, els quals, al capdavall, serien a benefici de pocs i en perjudici de molts.

Es per això que la candidatura de Barcelona com a seu dels Jocs Olímpics i de grans manifestacions de trobada internacional no m'entusiasma gens. Ho sento... Si de mi depengués, reservaria aquestes fonts de mà d'obra a les zones deprimides que són víctimes d'una emigració secular. Es mereixen la reparació d'unes injustícies que les han obligades a allunyar els seus fills de la terra on han nascut, un dolor que no es pot infligir a ningú.

Com a colofó, diria que entre tots els qui ja som aquí, procurant la bona harmonia, encara no hem pogut acabar les obres del metro de Barcelona. Tothom està d'acord que la xarxa és insuficient per a una ciutat com la nostra. I no parlem d'altres obres públiques i de millores urbanes que són evidentment indispensables. Seria bo de resoldre els problemes que tenim pendents abans de crear-nos-en de nous.